

Rejsebrev fra Italien - 2014.

Af Jens Rostgaard Gjerløv.

Pompei - Amalfi - Garda.

Efter en god nattesøvn i Ingolstadt, er vi klar til at fortsætte mod Italien. Efter at have passeret Østrig, når vi frem til Brennerpasset og Europabroen, hvor vi holder ind. Dels for at strække benene, dels for at se hvad der sker, for der er en sand folkevandring på broen.

Eftersom det er en motorvejsbro og det normalt er strengt forbudt at gå ud på broen, virker det temmelig mærkeligt, med den gående trafik.

Det viser sig at være en masse unge mennesker, som er på vej ud ad broen. De har betalt 169 € for at få lov til at kaste sig ud fra broen med sand dødsforagt og falde små 200 meter ned med en elastik bundet til benene, for at afprøve deres hjertefunktion.

Så håber de inderligt på, at de (forhåbentlig) bliver standset i faldet af den kraftige elastik, inden de når bunden 190 meter nede!

Jeg bliver spurgt, om det er noget for mig! Jeg takker dog pænt nej, for når jeg har prøvet et frit fald fra 4 kilometers højde, vel at mærke med faldskærm på ryggen, så er det ligesom noget af spændingen er væk, når det (kun) drejer sig om 190 meter!

Eller sagt på en anden måde: når jeg har prøvet faldskærmsudspring, føler jeg ikke for at udfordre skæbnen endnu en gang!

Efter at have set 4-5 elastikspring fortsætter vi turen mod Bologna og Firenze.

Turen mellem disse to byer er der ikke så meget at sige om, med den undtagelse, at den er utrolig flot og i øvrigt kaldes Italiens smukkeste motorvej.

Men, i den sidste ende er det jo et spørgsmål om smag og behag. Vi synes at motorvejen mellem Genova og den franske grænse er mindst lige så flot, eller smuk om man vil.

Omkring klokken 17:30 når vi frem til vores hotel i Firenze, hvor vi vil lade op til den sidste strækning ned til Napoli og Pompei i morgen.

Turen næste dag fra Firenze til Pompei er ganske begivenhedsløs.

Nu er der måske nogle der vil mene, at jeg staver "Pompei" forkert. Men det kan staves på flere måder: Pompeii, Pompej, Pompeji eller Pompei.

Italienerne har selv valgt at stave det Pompei ved indgangen til ruinerne, så jeg har meget naturligt valgt at stave navnet på samme måde.

Vi ankommer til vores hotel midt på eftermiddagen - Hotel del Sole - som ligger lige i centrum af byen og lige over for ruinerne.

Eftersom de først lukker for adgangen til ruinerne klokken 19:00 og vejret er nogenlunde godt, beslutter vi os for at gå over at se ruinerne, efter at have pakket ud på hotellet.

Det er en meget spændende og interessant oplevelse. Vi var så heldige at have set en udsendelse i fjernsynet om netop Pompei, inden vi tog på ferie.

Det gjorde oplevelsen af Pompeis ruiner så meget mere spændende, efter at have set den gru og rædsel, som indbyggerne må have gennemgået i de frygtelige minutter efter vulkanudbruddet, som dræbte mange tusinde mennesker.

Det kan absolut anbefales at tage ind at se ruinerne, hvis turen skulle falde forbi Napoli og omegn.

Vi tilbringer et par timer i ruinerne og er så heldige at vi er på vej hjem, da det begynder at tordne og regne lidt. Det bliver dog kun til "lidt" og resten af dagen holder det tørvejr.

Efter at være kommet tørskoet tilbage på hotellet, skal vi lige have slukket tørsten og skyllet de grupovækkende indtryk ned med et koldt glas øl.

Da vi er kommet lidt til hægterne, er det blevet tid for en tur ind til byens centrum, som kun ligger et par hundrede meter fra hotellet.

Det er i allerhøjeste grad blevet spisetid, så jagten på et godt og hyggeligt sted at spise, går ind.

Efter at have beset adskillige menukort og spisesteder, kniber det stadig med at blive enige om både menu og spisested. Resultatet af vores "quest" bliver derfor, at vi vender tilbage til hotellet og dets restaurant og - i øvrigt - dejlige gårdhave.

Her bliver der efter svære forhandlinger enighed om en passende menu med dertil hørende drikkevarer. Så vidt så godt.

Vi får et dejligt måltid mad, en rigtig god betjening - og prisen fejler heller ikke noget. Alt dette bliver til sidst skyllet ned med en kop espresso.

Velbekomme.

Den følgende morgen er vi tidligt oppe og nede til morgenmad, fordi vi vil bruge dagen til et besøg på toppen af Monte Vesuvio - Vesuv. Så be'r vi bare til, at "proppen" ikke ryger af, mens vi er deroppe.

Men vi skal lige tilbage til morgenmaden.

Hotellet vi bor på er noget for sig selv - især hvad morgenmaden angår. Jeg talte ikke mindre end 12 (tolv) fade med div. kager og et fad med pizza-stykker (formodentlig fra i går!) - men kun 1 (ét) fad med ca. 6 skiver ost, ca. 6 skiver spegepølse og ca. 6 skiver skinke.

Dertil kom et enkelt fad med lidt halvtørre stykker baguette. Fadet med pålæg og brød, måtte man ustandselig bede om at få fyldt op. Det samme var tilfældet med smør skabet. Magen til "fornæretthed", har vi godt nok aldrig oplevet før og vi har dog efterhånden været ikke så få steder.

Desuden er det sådan, at hotellets inspektør / direktør / ejer - eller hvad han nu er - står under hele morgenmadsseancen med korslagte arme og bøs mine og følger både gæster og personale med øjnene. Intet går hans næse forbi. Lidt mærkeligt og lidt ubehageligt.

Vi er jo godt nok kommet til mafialand, så om han er på udkik efter "konkurrenter" eller lignende, skal være usagt. Men, nok om dét! Vi har sovet godt og er blevet mætte af deres "morgenkomplét" - uden kager vel at mærke.!

I går blev vi antastet flere gange på gaden af en ung pige, som ville sælge os en guidet tur op til Vesuv, men efter som vi syntes at prisen var vel høj, takkede vi pænt nej. Vi vil selv køre derop. På hotellet har vi fået at vide, at vi skal køre mod Torre il Greco, hvorfra vi skal dreje op mod Vesuv og følge skiltene. Efter at have kørt forkert flere gange lykkes det endelig at finde den rette vej. Men sikker en elendighed vi passerer undervejs, det flyder med affald alle steder og trafikmæssigt føles det som rent anarki.

I ca. 1000 meters højde stopper vejen og vi er nødt til at parkere bilen. Også her, er det rent anarki. Dem der har været på Mont Ventoux i Frankrig på en rigtig turistdag, vil nikke mere end genkende til det kaos der finder sted dér.

Ikke desto mindre lykkes det os at tilkæmpe en parkeringsplads og efter at have købt billetter til resten af turen derop, begynder vi opstigningen. Der er ca. 2 kilometers spadseretur opad, hvor hvert skridt "trækker tænder ud".

Efter mange anstrengelser og mange hvil når vi toppen, hvor vi bliver tildelt en guide, som fører os videre og fortæller os historien omkring vulkanen, Pompei og Herculaneum (en bydel som også blev totalt udslettet under udbruddet).

Det er utrolig interessant hvad han fortæller og da han er færdig, kan vi fortsætte lidt videre på egen hånd.

Det er meget fascinerende at gå rundt deroppe, når man tager i betragtning, at vulkanen stadig er aktiv og kan komme i udbrud hvornår det skal være. Selv om det ikke er den største aktive vulkan i verden, regnes den dog som den mest farlige, på grund af de mange tusinde mennesker der bor og lever i dens umiddelbare nærhed.

Det siges, at der lever ca. 800.000 mennesker i det de kalder "Den røde zone" - dvs. det område man regner med skal evakueres, hvis der kommer et nyt udbrud. Man mener dog at have rimeligt styr på tingene og bjergsiderne på vulkanen er da også spækket med måleudstyr, som kan registrere den mindste forskydning i jorden, rystelser og lignende.

Vi får set ned til "verdens ende" (krateret) og sætter vores lid til, at der ikke kommer et udbrud, mens vi er i nærheden. Alt ser nu roligt og fredeligt ud - og er det også.

Det nærmeste vi kommer til et udbrud, er nok et fra mig, da Helle ber mig om at stille op til et "japanerbillede" på toppen af krateret.

Vi slutter besøget på toppen af Vesuv af med - på bedste turistmanér - at købe 3 flasker vin fra området: en rød, en hvid og en rosé. Dem vil vi glæde os til at smage, når vi er tilbage på hotelværelset.

Da vi kommer ned til parkeringspladsen igen, er der total kaos. Adskillige busser er kommet til og de spærrer for alt og alle, når de skal vende på den lille parkeringsplads og et pænt stykke ned ad vejen holder bilerne i lange køer og venter på, at der skal blive plads.

Vi takker i vores stille sind for, at vi var tidligt af sted, ellers tror jeg, at vi godt kunne have fundet på at vende om og opgive at komme derop.

Nu er vi heldigvis blevet en oplevelse rigere.

I dag kører vi så til Ravello, som ligger ca. 15 kilometer sydøst for Pompei, vel at mærke i fugleflugtslinje.

Turen ind over bjergryggen er betydelig længere og tager temmelig lang tid. Det er en ganske hyggelig by, men vi bruger ikke så meget tid i den.

Derimod fortsætter vi ned til kysten og kører til Amalfi. Her det ganske enkelt håbløst at finde parkeringspladser i selve byen, men til gengæld har man lavet et stort parkeringshus i bjerget, lige inden man kører ind i byen.

Herfra er der så lavet en gangtunnel gennem bjerget og direkte ned til centrum af byen - se det var nemt og smart. Husk dét, hvis I kommer forbi.

Vi bruger en del tid i byen. Vi ser bl.a. domkirken som ligger højt oppe, vi er en tur gennem byen (som ikke er ret stor) og vi slutter af med at få os en velfortjent fadøl nede på byens havnepromenade, hvor vi nyder udsigten ud over vandet og det store menneskemylder.

Da den sidste mundfuld fadøl er nydt og sunket, er det på tide at komme videre og vi begiver os ud på kystvejen, vestpå til Positano.

Byen ligger utrolig flot og malerisk op af bjergsiden, men det viser sig at være kropumuligt at finde en parkeringsplads nogle steder, så efter lang tids søgen må vi endelig opgive og sætte kursen mod Pompei igen.

Desværre, for vi havde set frem til at besøge netop denne by.

Problemet med parkeringspladser over alt på Amalfi kysten, har vi hørt - og læst - om flere steder, så det kommer ikke bag på os, men det bliver det ikke mindre ærgerligt af.

Belært af gårdsdagens erfaringer med madsteder i byen, beslutter vi meget hurtigt - og enstemmigt - at middagen i dag skal indtages i hotellets hyggelige gårdhave, med udsigt til citron træerne lige over vore hoveder.

I dag er vi imidlertid ikke lige så heldige med maden og serveringen, som vi var i går. Ydermere går den tidligere nævnte inspektør/direktør/ejer i dag rundt og "inspicerer" gæsterne og "tropperne" under aftenens middag! Lidt mærkeligt!

Her til morgen kom vi lidt senere ned til morgenmaden og det var ikke ubetinget heldigt. Fadene med ost, skinke og salami var stort set tomme (som sædvanligt), så tjeneren måtte rundt ved de forskellige borde, for at se hvad der var blevet af dem.

Han fandt fadene hos nogle franskmænd, hvor en anden tjener til deres store forundring havde sat dem. Der var heller ikke kaffe eller varmt vand, så nu er vi spændte på, hvad der venter os i morgen tidlig.

Det er lidt ærgerligt, for hotellet er ellers ganske fornuftigt, både hvad angår pris, beliggenhed og indretning, men vi tør ikke anbefale det til nogle, når de ikke kan styre noget så enkelt som en morgenmadsbuffet.

Efter en noget "skæv" gang morgenmad, begiver vi os nu af sted til den nærliggende jernbanestation. Belært af gårdsdagens oplevelser med manglende parkeringspladser, tager vi i dag toget, det kunne vi jo desværre ikke i går.

Mens vi venter på toget til Sorrento, kan vi endnu engang konstatere, at italienerne ikke går så højt op i love og regler. Adskillige personer krydser sporene, selv om det ikke er lovligt og det til trods for, at der er en undergang lige ved siden af, som kan benyttes.

Sorrento er en rigtig dejlig oplevelse. Byen ligger med stejle klippesider helt ud til havet og er i den grad hyggelig og charmerende. Vi skal ned af en hel del trapper, for at komme ned til vandet, så vi begiver os ud på en længere vandring. Til gengæld har vi i baghovedet, at der er elevator op dernede fra, så føles det ikke lige så slemt.

Da vi kommer ned til vandet, nyder vi frugten af de mange trappetrin og spadsereturen. Det er imponerende at se, hvordan byen ligger helt ud til klippekanten og ikke mindst hvordan man har lavet "badestrand" ud af ingen ting.

Vi begynder at gå hen langs kysten og finder heldigvis snart elevatoren, som tager os op igen, hvor turen går videre rundt i byen, Vi ser bl.a. San Francesco kirken og San Augustini kirken.

Nu er det så småt blevet tid til en formiddagsdrink, så vi begynder at se os om i de mange hyggelige gader og ender med at finde et hyggeligt "vandingssted" ved et lille torv. Her er der mulighed for at sidde og følge med i hvad der sker af stort og små, imens vi nyder et glas vin og en fadøl.

Det er nu så som så, hvor meget der sker, men vi får os da lige en lille snak med en amerikansk familie, som bl.a. også havde været i Danmark. Desuden kan vi konstatere, at her tilsyneladende er mange englændere.

Efter vi har drukket ud, fortsætter vi rundt i den gamle by. Her bliver der tid til en rigtig ægte italiensk Gelato, som nydes i en af de små snævre gågader, hvor den ene isbod ligger ved siden af den anden. Jo, jo, de véd nok hvordan det skal gribes an.

Da vi er mætte af indtryk, går turen tilbage til jernbanestationen og vi er så heldige, at 1 minut efter vi sætter os ind i toget, så kører det.

Det har været en rigtig dejlig afslappet tur, fordi vi ikke skulle døjede med at finde parkeringspladser hele tiden og vi er også kommet meget hurtigere frem og tilbage med toget, end hvis vi havde taget bilen. Dette, sammen med de mange flotte indtryk og oplevelser, har kort sagt gjort det til en rigtig god dag.

Tilbage i Pompei kører vi ned i det lokale supermarked og handler lidt godt ind til vores aftensmad, som vi i dag har besluttet skal indtages på hotelværelsets balkon.

Det er sidste dag - og aften - i Pompei, så vi slapper af på hotellet resten af dagen og fordøjer de sidste dages mange indtryk og oplevelser.

Det er også blevet tid til at smage på vores "turist vin" som vi købte på Vesuv - og den smager faktisk ganske godt.

Senere på aftenen, da det er blevet mørkt, nyder vi det stille vejr og udsigten til den oplyste Basilica del Rosario fra vores lille balkon, samtidig med at vi ser det trækker op til uvejr igen.

Så er det sidste dag i Pompei og vi er tidligt nede for at spise morgenmad - vi vil ikke risikere, at der ikke er noget ost til os!

Vi tager afsked med hotellet og Pompei og sætter kursen mod nord til Livorno. Nærmere betegnet 6 kilometer syd for Livorno, hvor vi skal overnatte.

I morgen går turen så videre til Korsika og vi skal tjekke ind til færgen allerede klokken 07:00, så det er meget rart, at vi ikke har så langt at køre.

Da vi kørte ned gennem Italien til Pompei, kørte vi ad motorvejen hele vejen, så i dag har vi besluttet at køre syd om Rom og så tage kystvejen hele vejen til Livorno. Det er ikke fordi der er så meget at se på, turen er rimelig begivenhedsløs, men til gengæld er det utrolig varmt.

Midt på eftermiddagen når vi frem til vores villa, hvor vi skal overnatte. Det viser sig at være et utrolig dejlig sted. Villaen ligger helt ud til vandet og vi har bestilt værelse med havudsigt - og det har vi virkelig fået.

Her er en fantastisk udsigt ud over Middelhavet. Vi har i øvrigt også bestilt værelse her, når vi kommer tilbage fra Korsika - også med havudsigt. Det viser sig dog, at der er et lille minus ved dette, men det kommer jeg til senere.

Efter at have tjekket ind, kører vi ind til færgehavnen for at få vores billetter; så skal vi ikke bruge tid i morgen, på at lede efter dét og risikere at komme for sent til færgen.

Det viser sig at være meget godt, at vi bruger lidt tid på at hente billet, for det er ikke bare lige til at finde hverken fæргеleje (og der er mange, kan jeg hilse at sige) eller billetkontor. Der skal spørges adskillige gange, før vi finder begge dele og det bliver besværliggjort af, at næsten ingen taler engelsk. Det er i øvrigt lidt mærkeligt, at man ikke får billetten samtidig med, at man bestiller både plads og billet på internettet - og betaler! Men det gør man altså ikke!

Til sidst lykkes det, så nu må vi se om vi kan huske vejen til fæргеlejet i morgen tidlig! Resten af dagen går vi tur langs vandet og nyder solen på den pragtfulde terrasse til vores værelse.

Det er om at komme tidligt op; vi skal være ved færgeterminalen senest klokken 07:00. Vi når selvsagt ikke at få morgenmad på "hotellet" og da vi skal låse os ud, går det galt.

Vi kan ikke låse døren op!

I går fik vi at vide, at vi bare skulle gå ud af hoveddøren. Den er låst om natten, men vi har nøgle til den og har fået at vide, at vi bare kan gå og så lægge nøglen på disken til receptionen.

Så vidt, så godt. Men det kan vi jo ikke rigtigt bruge til noget, når vi på ingen måde kan åbne døren.

Tiden er så småt ved at løbe fra os, men heldigvis skramler og larmer vi så meget med hoveddøren, at en ansat vågner og kommer ned for at se hvad der sker. Han forklarer os, at vi skal ud af en terrassedør på bagsiden af huset og ganske rigtigt - her passer nøglen og vi kan langt om længe komme ud. Til gengæld så han bare lidt morgensur ud - meget forståeligt.

Det viser sig, at jeg må have misforstået gårdsdagens forklaring om, hvordan vi skal komme ud. Det dér med engelsk med italiensk accent, kan godt være svært tilgængeligt.

Heldigvis har vi stadig tid til at nå færgeterminalen, men da vi kommer ned til havnen, kan vi ganske enkelt ikke huske vejen til færgeterminalen fra i går! Nu er tiden så småt ved at rinde ud, men efter at have spurgt nogle morgenduelige havnefolk på et gebrokkent italiensk, finder vi frem til færgeterminalen, kun i allersidste øjeblik.

Vi har fra starten undret os over, at vi skulle være der en hel time før afgang. Når man tænker på, at på Rødby-Puttgarden overfarten kan de tømme og fylde færgen for biler på et kvarter, så lyder det lidt mærkeligt at de skal bruge så lang tid.

Men, da vi kommer så langt, at vi kører ombord på færgen, kan vi godt forstå, at det tager lang tid. For det første er der rigtig mange biler - færgen er fyldt. Og for det andet bliver bilerne pakket så tæt, at man dårligt kan komme ud af dem, når man holder hvor man skal.

Det tog faktisk en helt time at få kørt alle biler ombord og få dem pakket, så tiden var ikke overdrevet!

Så vidt, så godt.

Vi kommer da heldigvis ud af bilen og op på øverste dæk, hvor vi har reserveret to siddepladser til den 4½ time lange overfart.

Nu kan vi slappe af og Frankrig og Korsika venter forude.

Med Korsika og havnebyen Bastia om bagbord, forlader vi efter fjorten dage Frankrig og Korsika og vender tilbage til fastlandet og Italien.

- Og igen bliver bilerne pakket, så man har mere end svært ved at komme ud og ind!

Den sidste uge af vores ferie skal tilbringes ved Gardasøen, nærmere betegnet Garda, hvor vi vil forkæle os selv og slappe af.

Da vi først er i Livorno omkring klokken 19:00 har vi - som tidligere skrevet - bestilt en overnatning på det samme "hotel" som vi benyttede inden vi sejlede til Korsika.

Vi har bestilt havudsigt som tidligere, men denne gang får vi ikke den store terrasse! Vi får ikke engang en balkon eller en altan! Vi får godt nok et værelse med havudsigt, men udsigten er langs med kysten - og havet ude til højre. Meget skuffende.

En større palaver med receptionen om hvad vi har bestilt efter billederne på nettet og hvad vi har fået, resulterer ikke i nogen ændring.

Værelserne med den store terrasse er besat og det kan der ikke laves om på. Og som de siger: "Vi har jo fået havudsigt"!

Da vi gør opmærksom på, at vi jo fik det rigtige værelse første gang, er svaret kun, at: "begge værelser har havudsigt og koster det samme"!

Eftersom vi er trætte og ikke orker at køre videre i dag, affinder vi os med dette og er så til gengæld blevet en erfaring rigere. Skulle der være nogle som godt kunne tænke sig at overnatte her, skal de virkelig præcisere, at det skal være et værelse med havudsigt og terrasse - ikke kun havudsigt!

Efter morgenmaden og et par afsluttende bemærkninger omkring deres "værelse med havudsigt", sætter vi kursen nordpå.

Hjemmefra har vi fået adressen på en cantina, hvor de har en absolut god vin til en særdeles god pris. Cantinaen ligger i Codevilla i Lombardiet. Det er ganske vist noget af en omvej at køre til Garda via Codevilla, men - er vi først kommet til Garda, er det en endnu længere tur at køre ned til Codevilla og tilbage til Garda. Altså kører vi til Codevilla på vejen til Garda.

De har ganske rigtigt nogle dejlige vine til en rimelig pris og vi ender da også op med at købe adskillige kasser vin, plus "lidt af det løse"!

Det viser sig, at de faktisk er bekendt med at vi kommer, fordi vi har fået adressen af nogle italienere, som har fortalt dernede, at vi sikkert ville komme. Vi får en rigtig god behandling, rabat samt små gaver, så vi har bestemt ikke noget at klage over.

Da vi har handlet færdig er der en lille mand, næsten ikke højere end sækkevognen, som kører vinen ud til vores bil. Her sætter han sækkevognen og venter så på, at jeg skal åbne bagklappen, så han kan læsse kasserne ind for os.

Jeg prøver flere gange at forklare ham, at det behøver han ikke, men han insisterer. Til sidst er jeg nødt til at åbne bagklappen, så han kan se, at vi er mere end godt fyldt op bagi og at det er bare ikke lige sådan at få plads til kasserne.

Da han ser dét, lyser øjnene op i hovedet på ham og han skynder sig at læsse kasserne af sækkevognen og overlader det til mig at få plads til de mange kasser - ikke nogen nem opgave, men det lykkes heldigvis.

Herefter går det så hurtigt videre nordpå til Garda. Da vi kommer til byen har vi svært ved at finde hotellet. Der er meget dårlig skiltning, men efter en del forgæves kørsel, lykkes det endelig. Da vi så skal finde vores værelse tosser vi igen lidt rundt, før vi finder det! Det er åbenbart ikke vores dag i dag - og oven i alt dette regner det! Øv!

Nå, værelset er godt nok lidt slidt, men dejlig stort og dertil stor altan/balkon med dejlig udsigt ud over Gardasøen. Det kan vi til gengæld ikke forlange bedre.

Oven på alt dette er vi blevet godt sultne, så vi går ned og får noget at spise. Vi har bestilt opholdet med halvpension, så det er dejligt, at vi bare kan gå ned i restauranten og sætte os til

bords. Vi får et dejligt måltid mad og da vi bagefter sidder på balkonen og tænker dagen igennem, glæder vi os til de kommende dage, hvor vi bare skal slappe af.

For en gangs skyld vågner vi til godt vejr, så efter morgenmaden kører vi til Sirmione, som ligger helt ude på spidsen af en lille landtange i bunden af Gardasøen.

Her bliver vi mødt af en gammel fæstning, som ligger på den ene side af halvøen. Dens formål i gamle dage har uden tvivl været at beskytte byen mod fjender og måske også at opkræve skatter og afgifter fra de rejsende, som vil ind i byen og sælge deres varer.

Vi skal igennem fæstningen, for at komme ind i selve byen, som viser sig at være ganske hyggelig, så vi går en lille rundtur og ser på de forskellige forretninger og spisesteder. Men allerede her om formiddagen, er der kommet mange turister, så vi bliver ikke så længe.

På vejen tilbage stopper vi lige op og går lidt på opdagelse i vores egen by, Garda, som også er ganske hyggelig.

Der bliver bl.a. købt lidt tøj til børnebørnene, det er ganske enkelt et "must".

Tilbage på hotellet, spiser vi frokost på balkonen og nyder udsigten ud over Gardasøen. Eftersom vi ikke har været specielt heldige med vejret i vores ferie i år, beslutter vi at tilbringe resten af dagen ved swimmingpoolen og blive varmet igennem af solen. Herligt!

- Og så er det i øvrigt første gang på ferien, at vi hører cikader. Det siger måske lidt om, hvordan vejret har været.....

Her til morgen er det mest hotte diskussionsemne, om vi skal korte af ferien og køre hjem i morgen! Vi er mætte af indtryk og endelig venter der en stor flytning på os, når vi kommer hjem. Konklusionen bliver, at vi kører hjem i morgen.

Nu kommer rastløsheden over os og vi beslutter os for at køre en tur op til Malcesine, hvor der er en svævebane op til Monte Baldo, 1700 meter oppe.

På vejen til Malcesine kører vi inden om Costermano, for at se en tysk militær kirkegård, hvor der er begravet ca. 22.000 faldne fra 2. verdenskrig.

Da vi kommer til Malcesine, er der ca. 40 minutters ventetid på at komme op med svævebanen og ligeledes ca. 40 minutters ventetid på at komme ned igen. Vi dropper det og foretager os noget mere jordnært, nemlig at spise frokost. Vi finder et lille listigt sted, hvor vi kan nyde den i fred og ro og samtidig har lidt udsigt ud over Gardasøen.

Vi har også udsigt til byen Pieve, som ligger lige på den anden side af søen. Byen er kendt for sine huse, som hænger ud over klippesiden og der er ingen tvivl om, at man skal have nerver af stål - eller slet ingen - for at kunne bo sådan et sted!

Efter at have spist frokost, går vi igen op til svævebanen for at se om ventetiden skulle være blevet kortere. Det er den - for når man ser op på toppen at Monte Baldo, er hele toppen indhyllet i skyer, så der er absolut intet at se deroppe. Hvor heldig har man lov at være.

Som erstatning for en tur med svævebanen, går vi til gengæld lidt rundt i den lille by og ser på nogle af de sjove forretninger den gemmer på. Nogle skiller sig mere ud end andre....

Vi når også at komme en tur til Lazise, som ligger lidt syd for Garda. Her finder Helle en taske, som hun simpelthen bare må eje. Sådan kan det gå.

Så går turen ellers hjem til hotellet igen og vi kan nå at slutte dagen af med en tur i "pølen" og blive varmet igennem af solen.

Det er så den sidste dag i Italien og aftenen bruges til at pakke kufferter og bil.

I dag kører vi så hjem. Det er der ikke så meget at fortælle om, så med ovenstående billede som det sidste med bjerge, er turen til Italien (og Frankrig) slut for denne gang.

Jens Rostgaard Gjerløv.

Oktober 2014.